

Openingsscène 'Wegrukken en verzuipen'.

Knauwend op mijn kauwgompje loop ik het café binnen. Enkele groepjes van drie à vier personen zitten door de kroeg verspreid. En dat voor de meest populaire plek in het dorp op een zaterdagavond. Geen bekenden. Ik ga wat links van het midden aan de bar zitten, daar komt het personeel het vaakst langs. Zij praten wel tegen me.

'Hé Tiny, hoe is het?' begroet de barman mij meteen.

'Goed hoor, met jou?'

'Met slechte mensen gaat het altijd goed.'

'Is het ...' zeg ik, maar de barman is alweer weg. Hij helpt eerst een vrouw met haar bestelling en daarna loopt hij naar zijn nieuwe collega om haar iets in d'r oor te fluisteren. Het is een lekker wijf, van waarschijnlijk begin twintig, dat hier volgens mij voor de derde keer werkt. Ze heeft kastanjebruin haar, en een strak figuur met haar platte buik, kleinere tietjes en iets bredere stevige kontje. Mijn keel voelt droog aan.

'Meisje, doe mij een biertje als je wilt.'

Een gevuld glas plopt voor me neer.

'Dat is dan één euro negentig.'

'Zet maar op mijn rekening, de naam is Martin Smits. Ik kom hier vaker, weet je.'

'Leuk,' antwoordt ze vlug voordat ze zich snel omdraait. Het geile mokkel zal het wel druk hebben. Het bestellen heeft me tenminste wel een eerste contact met haar opgeleverd. Ik voel aan het koude glas en breng het naar mijn mond. Mijn ogen vallen vanzelf dicht wanneer de frisse pils door mijn slokdarm stroomt. Na een paar flinke klokken zet ik m'n biertje op het viltje voor me met het Amstellogo naar me toe, en ik draai mezelf een kwartslag naar de mensen. Met mijn linkerarm leun ik op de houten bar. Vrijwel alles is hier van hout eigenlijk: de vloer, het meubilair en zelfs de muren tot aan de kozijnen. Verder kleuren de beige wanden tussen de grote ramen geel dankzij de kaarsjes op de tafeltjes. Door de jaren negentig muziek heen hoor ik het gekeuvel er vandaan komen. Het is warm binnen. Mijn glas is alweer halfleeg.

'Doe mij er nog één, vrouwke.'